

Het Boek Joël en de Laodiceaanse Zevendedagsadventkerk - Nummer Vijfenveertig

Jeff Pippenger
2026-02-12

Nummer vijfenveertig

Beoordeling

Leviticus drieëntwintig onderscheidt drie beproevingen binnen het Pinksterseizoen van de honderdvierenveertigduizend. Door de eerste dag van het Loofhuttenfeest in overeenstemming te brengen met de Pinksterdag, en vervolgens de veertig dagen waarin Christus de discipelen van aangezicht tot aangezicht onderwees vóór Zijn hemelvaart in overeenstemming te brengen met de dag van de eerstelingen, ontstaat een overkoepelende structuur die de boodschappen van de drie engelen voorstelt.

Wanneer de „dood, begrafenis en opstanding” wordt toegepast als één enkele profetische wegmarkering die drie stappen omvat, zoals zij wordt voorgesteld door de doop van Christus, zien wij dat vijf dagen na de opstanding, op de dag van de eerstelingen, het einde van het zevendaagse Feest van de Ongezuurde Broden aanbreekt als een heilige samenroeping. Zo volgt op de opstanding van Christus, die overeenkomt met het offer van de eerstelingsgarve, een periode van vijf dagen.

Aan het einde van de structuur die wordt gevormd door de eerste dag van het Loofhuttenfeest op één lijn te brengen met de Pinksterdag, bevindt zich nog een ander wegmerk met drie stappen, eveneens gevolgd door vijf dagen, die reiken tot aan Pinksteren.

Tussen die twee ‘wegmarkeringen van drie stappen, gevolgd door vijf dagen’ ligt een periode van dertig dagen. Wanneer wij de eerste dag van het Loofhuttenfeest in overeenstemming brengen met de Pinksterdag, begrijpen wij dat vijf dagen vóór het Loofhuttenfeest de Grote Verzoendag was. Tien dagen vóór de Grote Verzoendag was het Bazuinenfeest. De veertig dagen waarin Christus na Zijn opstanding op de dag van de eerstelingen van aangezicht tot aangezicht onderricht gaf, vallen vijf dagen na het Bazuinenfeest en vijf dagen vóór de Grote Verzoendag.

De driedelige wegmarkering van Zijn ‘dood, begrafenis en opstanding’, gevolgd door vijf dagen tot aan het einde van het Feest van de Ongezuurde Broden, wordt vervolgens dertig dagen later herhaald, wanneer de driedelige wegmarkering van ‘bazuinen, hemelvaart en oordeel’ plaatsvindt, die dan gevolgd wordt door vijf dagen tot aan Pinksteren. De aanvankelijke driedelige wegmarkering is gemakkelijk te definiëren als één wegmarkering met drie stappen, want zij wordt als zodanig rechtstreeks aangeduid in verband met Christus’ doop, die Zijn ‘dood, begrafenis en opstanding’ symboliseert. De doop was de alfa van de heilige periode van 1.260 dagen, die uitmondde in Zijn ‘dood, begrafenis en opstanding’, welke de omega van de 1.260 dagen was.

De wegmarkering in drie stappen aan het einde van het pinksterseizoen moet door profetische toepassing worden herkend. In de vijftig dagen van het pinksterseizoen wordt aan zowel het begin als het einde dezelfde structuur aangetroffen. Op grond van het beginsel dat Christus het einde altijd met het begin illustreert, kunnen wij het Bazuinenfeest identificeren, gevolgd door de hemelvaart, gevolgd door de Verzoendag, gevolgd door vijf dagen, als één ‘wegmarkering in drie stappen, gevolgd door vijf dagen.’

Wij toetsen de voorgestelde drie stappen ook aan de bijbelse richtlijnen betreffende de kenmerken van elk van die drie stappen. Deze drie stappen worden herhaaldelijk in Gods Woord voorgesteld. Zij zijn de drie engelen; zij zijn de voorhof, het heilige en het heilige der heiligen; zij zijn het werk van de Heilige Geest in het overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel. Om het Bazuinenfeest, de hemelvaart en de Verzoendag als deze drie stappen te identificeren, is vereist dat elk van de stappen in overeenstemming is met het vaststaande bijbelse getuigenis.

Bazuinen zijn een waarschuwingsboodschap en worden in verband gebracht met de eerste engel die uitroept: „Vreest God.” De hemelvaart van Christus is een symbool van de heerlijkheid van Zijn Wederkomst, want de tweede uitdrukking van de eerste engel luidt: „Geeft Hem heerlijkheid.” De Grote Verzoendag is het symbool van het oordeel, en de derde uitdrukking van de eerste engel is: „Het uur van Zijn oordeel is gekomen.” Er zijn verschillende manieren om vast te stellen dat de profetische kenmerken van de drie stappen in het waymark aan het einde van het pinksterseizoen de drie stappen van het eeuwige evangelie voorstellen, waarin velen „gereinigd, wit gemaakt en beproefd” worden.

Aldus kunt u dan zien dat in de eerste wegmarkering van drie stappen de eerstelingenofferande van de gerst wordt gegeven, en in de laatste wegmarkering van de drie stappen de eerstelingenofferande van de tarwe wordt gegeven. U zou dan kunnen zien dat de alfa-drie stappen van het pinksterseizoen het ongezuurde brood aanduiden, maar dat de omega-wegmarkering van drie stappen het gezuurde brood aanduidt. U zou dan zelfs kunnen zien dat in de wegmarkering van drie stappen aan het begin Christus werd verhoogd om allen tot Zich te trekken, en dat in de afsluitende wegmarkering van drie stappen het banierteken van de honderdvierenveertigduizend wordt opgeheven om de heidenen te trekken.

De eerste en de derde engel zijn op het profetische niveau dezelfde engel, want de eerste is het begin—en de derde is het einde. De alfa, de eerste engel, kondigt de opening van het oordeel aan en de omega, de laatste engel, kondigt de afsluiting van het oordeel aan. De boodschap van de eerste engel werd bekrachtigd door de vervulling van de islam op 11 augustus 1840, en de derde engel werd bekrachtigd door een vervulling van de islam op 11 september. Zuster White deelt ons mee dat de zending van zowel de eerste als de derde engel was om de aarde met haar heerlijkheid te verlichten. Andere getuigenissen zijn overvloedig aanwezig, en zij verschaffen ruime ondersteuning voor het bepalen van de structuur van het pinksterseizoen, zoals uiteengezet in de vijftig dagen vanaf Christus’ opstanding tot aan Pinksteren, met de eerste tweeëntwintig verzen van Leviticus drieëntwintig en de laatste tweeëntwintig verzen van Leviticus drieëntwintig. Tussen de twee wegmarkeringen, waarvan er één een wegmarkering is van drie stappen, gevolgd door vijf dagen, ligt een periode van dertig dagen die de tweede engel vertegenwoordigt.

De eerste wegmarkering van ‘drie stappen gevolgd door vijf’ dagen is de eerste engel, de dertig dagen is de tweede engel, en de tweede wegmarkering van ‘drie stappen gevolgd door vijf’ dagen is de derde engel. Deze drie stappen beslaan het gehele pinksterseizoen tot aan Pinksteren, dat vervolgens het begin markeert van de zeven dagen van het Loofhuttenfeest, die de uitstorting van de late regen vertegenwoordigen tijdens de crisis van de zondagswet, beginnend bij de zondagswet in de Verenigde Staten en voortgaand totdat Michaël opstaat en de genadetijd voor de mensheid sluit. De structuur is goddelijk, maar zij brengt enkele ernstige overwegingen met zich mee.

Ernstige overwegingen

Het is duidelijk dat de wegmarkering die wordt voorgesteld door de ‘bazuinen, hemelvaart en oordeel’ de lakmoesproef en de derde beproeving is. De derde beproeving is altijd de lakmoesproef, waarin het karakter wordt geopenbaard, maar nooit ontwikkeld.

„Karakter wordt door een crisis geopenbaard. Toen de ernstige stem te middernacht verkondigde: ‘Zie, de bruidegom komt; gaat uit hem tegemoet,’ ontwaakten de slapende maagden uit hun sluimer, en het werd gezien wie zich op de gebeurtenis had voorbereid. Beide groepen werden overvallen, maar de ene was op de noodsituatie voorbereid, en de andere bleek zonder voorbereiding te zijn. Karakter wordt door omstandigheden geopenbaard. Noodsituaties brengen het ware gehalte van het karakter aan het licht. Een plotselinge en onverwachte ramspoed, een verlies door de dood, of een crisis, een onverwachte ziekte of smart, iets wat de ziel van aangezicht tot aangezicht met de dood brengt, zal de ware innerlijke gesteldheid van het karakter openbaar maken. Het zal blijken of er al dan niet enig werkelijk geloof is in de beloften van het woord van God. Het zal blijken of de ziel al dan niet door genade wordt gedragen, of er olie in het vat met de lamp is.”

„Tijden van beproeving komen over allen. Hoe gedragen wij ons onder de toetsing en beproeving van God? Gaan onze lampen uit? of houden wij ze nog brandende? Zijn wij op iedere noodsituatie voorbereid door onze verbinding met Hem die vol is van genade en waarheid? De vijf wijze maagden konden hun karakter niet overdragen op de vijf dwaze maagden. Het karakter moet door ons als individuen gevormd worden.” Review and Herald, 17 oktober 1895.

Wanneer het baken van het Bazuinenfeest aanbreekt, wordt uw karakter voor eeuwig verzegeld, wordt u als een banier opgericht en worden uw zonden voor eeuwig uitgewist. De drie treden vertegenwoordigen drie aspecten van de verzegeling. De komst van de boodschap van de Middernachtsroep openbaart hen die olie hebben en die als een banier worden opgericht terwijl hun zonden worden weggenomen. De boodschap, het werk en het zegel zijn alle één baken. Het is een baken “dat de ziel oog in oog brengt met de dood” vanwege een “onverwachte ramp”. De bazuin van de islam vertegenwoordigt die “onverwachte ramp”. Op dat punt wordt de boodschap: “Zie, de Bruidegom komt,” vijf dagen vóór de zondagswet verkondigd, waarna de boodschap overgaat in de luide roep van de derde engel.

De drie stappen van de wegmarkering zijn elementen ter identificatie van de verzegeling en de verheffing van de honderd vierenveertigduizend, vlak vóór de zondagswet. Het is duidelijk dat de

lakmoesproef van ‘bazuinen, hemelvaart en oordeel’ is uitgebeeld door de kampbijeenkoms te Exeter. De vijf dagen tussen de Grote Verzoendag en Pinksteren vertegenwoordigen de zesenzestig dagen tussen het einde van de kampbijeenkoms te Exeter op 17 augustus en 22 oktober 1844, toen de deur werd gesloten. Die zesenzestig dagen van de Milleritische geschiedenis beelden de laatste dagen uit, en in dit opzicht beelden zij de verkondiging van de boodschap van de Middernachtsroep door de honderd vierenveertigduizend uit.

De vijf dagen tot Pinksteren stemmen overeen met de zesenzestig dagen waarin de Millerieten de boodschap van de Middernachtsroep verkondigden, die eveneens werd voorgesteld door Christus’ triomfantelijke intocht in Jeruzalem. De eerste van de drie stappen is het Bazuinenfeest, dat de zevende bazuin is, of het derde wee, of de islam in de laatste dagen, en aan Christus’ triomfantelijke intocht ging het losmaken van een ezel vooraf.

Profetisch duidt dit erop dat het losmaken van de ezel het begin markeert van de triomfantelijke intocht, hetgeen de Middernachtsroep is. Bijbelse profetie dient in de laatste dagen te worden toegepast op het zesde koninkrijk van de bijbelse profetie—het beest uit de aarde, de Verenigde Staten. De islam zal de Verenigde Staten treffen, zoals zij deed op 11 september, en aldus het begin markeren van de verkondiging van de Middernachtsroep door een aanzienlijke slag tegen de Verenigde Staten door de islam, en het einde van de verkondiging van de Middernachtsroep met een andere aanzienlijke slag tegen de Verenigde Staten door de islam, want Jezus illustreert het einde van een zaak altijd met het begin van een zaak.

De boodschap van Pinksteren is de boodschap van de luide roep, en de luide roep is eenvoudig een intensivering van de boodschap van de Middernachtsroep. In de Milleritische geschiedenis eindigde de Middernachtsroep toen de deur werd gesloten op 22 oktober 1844, en zij eindigt wanneer de deur wordt gesloten bij de zondagswet in de laatste dagen. Op Pinksteren verkondigde Petrus de boodschap van Joël, en Pinksteren is het omega-einde van de Middernachtsroep, zodat Petrus, als alpha-begin van de Middernachtsroep, uit profetische noodzaak eveneens de boodschap van Joël moet brengen. Bij de Middernachtsroep bevindt Petrus zich in Handelingen hoofdstuk twee, in de opperzaal op het derde uur, en vervolgens is hij op diezelfde dag, op het negende uur, in de tempel om de boodschap van Joël te verkondigen.

Petrus is het symbool van de honderdvierenveertigduizend op Pinksteren, hetgeen het einde van de Middernachtsroep is, en hij is het symbool van de honderdvierenveertigduizend aan het begin van de Middernachtsroep. De verzegeling en het oprichten van de honderdvierenveertigduizend begint met het losmaken van de ezel wanneer de islam toeslaat. Toen de Millerieten de kampbijeenkoms te Exeter verlieten, droegen zij de boodschap uit als een vloedgolf, en in symbolische zin vormden zij een voorafbeelding van de honderdvierenveertigduizend die die ervaring herhalen.

Deze toepassing wordt ernstiger wanneer u erkent dat Petrus degenen vertegenwoordigt die de boodschap van de Middernachtsroep verkondigen bij de lakmoesproef en de derde beproeving van het pinksterseizoen. Het derde uur voor Petrus met Pinksteren plaatst hem in de opperzaal, en de opperzaal is ook de tien dagen vóór Pinksteren. De tweede beproeving van het pinksterseizoen is de dertigdaagse tempelbeproeving die volgt op de fundamentele beproeving. De tweede

beproeving van de tempel vereist dat de getrouwen door het geloof binnengaan in het Allerheiligste, waar hun zonden worden uitgewist en waar zij door het geloof met Christus zijn gezeten in de hemelse gewesten. Het boek Handelingen deelt ons mee dat Petrus zijn preek over het boek Joël begon op het derde uur in de opperzaal en dat hij zich vervolgens op het negende uur in de tempel bevond.

Maar Petrus, die met de elven opstond, verhief zijn stem en sprak tot hen: Gij mannen van Judea, en allen die te Jeruzalem woont, dit zij u bekend, en neemt mijn woorden ter ore; want dezen zijn niet dronken, gelijk gij vermoedt, daar het eerst het derde uur van de dag is. Maar dit is het wat gesproken is door de profeet Joël. ... En Petrus en Johannes gingen tezamen op naar de tempel op het uur des gebeds, zijnde het negende uur. Handelingen 2:14–16; 3:1.

Christus werd op het derde uur aan het kruis genageld en Hij stierf op het negende uur. Zijn dood, begrafenis en opstanding vormen één wegmarkering met drie stappen. De derde stap, de dag der eerstelingen, begint de vijftig dagen die op Pinksteren eindigen. In de alfa van het Pinksterseizoen vormen het derde en negende uur een duidelijk contrast, want Christus was levend op het derde uur en dood op het negende. Petrus was op het derde uur in de bovenzaal en op het negende in de tempel.

Het pinksterseizoen van vijftig heilige dagen in de tijd van Christus was een heilige profetische periode die rechtstreeks verbonden was met de profetie van tweeduizend driehonderd jaar. Het was in het bijzonder verbonden met de laatste week van de vierhonderdnegentig jaar voor het Joodse volk in Daniël negen. Die heilige week, waarin Christus het verbond bevestigde, was verdeeld in twee gelijke perioden van 1.260 profetische dagen. Het hart van die week was het kruis. Het kruis markeert het derde en het negende uur, en Petrus doet op Pinksteren hetzelfde. In het jaar 34, aan het einde van diezelfde heilige week, toen Cornelius vanuit Caesarea Maritima om Petrus zond, was het het negende uur.

Er was een man te Caesarea, genaamd Cornelius, een hoofdman over honderd van de afdeling die de Italische genoemd werd, een godvrezend man, die met heel zijn huis God vreesde, die veel aalmoezen aan het volk gaf en voortdurend tot God bad. Hij zag duidelijk in een gezicht, omstreeks het negende uur van de dag, een engel van God bij hem binnenkomen, die tot hem zei: Cornelius. En toen hij hem aanzag, werd hij bevreesd en zei: Wat is het, Heere? En hij zei tot hem: Uw gebeden en uw aalmoezen zijn opgestegen tot een gedachtenis voor God. Zend nu mannen naar Joppe en laat Simon halen, die bijgenaamd is Petrus. Handelingen 10:1–5.

De volgende dag ging Petrus omstreeks het zesde uur het dak op om te bidden.

De volgende dag, terwijl zij hun reis vervolgden en de stad naderden, klom Petrus omstreeks het zesde uur op het dak om te bidden. En hij werd zeer hongerig en wilde eten; maar terwijl men het gereedmaakte, geraakte hij in vervoering. En hij zag de hemel geopend en een zeker voorwerp tot hem neerdalen, als een groot laken dat aan de vier hoeken samengebonden was en op de aarde werd neergelaten; daarin bevonden zich allerlei viervoetige dieren van de aarde, wilde dieren, kruipende dieren en vogels des hemels. En er kwam een stem tot hem: Sta op, Petrus, slacht en eet. Maar Petrus zei: Geenszins, Heere, want ik heb nooit iets gegeten dat

onheilig of onrein is. En de stem sprak opnieuw, voor de tweede maal, tot hem: Wat God gereinigt heeft, zult gij niet onheilig noemen. Dit geschiedde driemaal; en het voorwerp werd weer opgenomen in de hemel. Handelingen 10:9–16.

De oproep aan Petrus om naar Caesarea te komen vindt plaats op het negende uur, wanneer een engel verschijnt om Cornelius aan te spreken. Cornelius vertegenwoordigt Gods andere kinderen die bij de zondagswet uit Babylon worden geroepen. De engel die bij de zondagswet verschijnt, is de tweede stem van Openbaring achttien, die hen die nog in Babylon zijn oproept te vluchten. Petrus is de honderd vierenveertigduizend en Cornelius is de arbeiders van het elfde uur, die aan Petrus worden voorgesteld als onreine dieren. De verhouding tussen Petrus en Cornelius is de verhouding van Openbaring zeven, waar de honderd vierenveertigduizend worden geïdentificeerd in samenhang met de grote schare. Petrus werd driemaal bevolen op te staan, te slachten en te eten. Als de honderd vierenveertigduizend is de oproep van Cornelius het moment waarop het vaandel wordt bevolen op te staan.

Cornelius bevindt zich in Caesarea Maritima, soms Caesarea aan zee genoemd. Openbaring zeventien deelt ons mee dat „de wateren” „volken en menigten en naties en talen” zijn. De wateren zijn degenen die zich buiten Gods kerk bevinden, en zowel in Openbaring als in Petrus' visioen van de onreine dieren vertegenwoordigt het getal vier de gehele wereld. Vier verschillende dieren komen voor in Petrus' visioen, en zij dalen neer in een laken dat aan de vier hoeken wordt vastgehouden. De betrekking van Petrus tot Cornelius wordt ook uitgebeeld door Noach en de dieren die in de ark gingen.

Petrus bevond zich in Joppe, wat „helder en schoon” betekent, want als symbool van de honderd vierenveertigduizend is Petrus de heldere en schone banier voor de heidenen. Het negende uur ontwakende de heidenen tot de banier, die Zuster White aanduidt als de sabbat, de wet van God, de boodschap van de derde engel en de zendelingen over de hele wereld die de boodschap van de laatste dagen dragen. Cornelius werd tot de banier gewekt toen de engel in Caesarea aan de zee op het negende uur verscheen. De boodschap gaat dan bij de pinkster-zondagswet uit naar de wereld — de zee.

Het opheffen van de banier wordt ook voorgesteld als het huis des Heeren dat boven de bergen wordt verheven, en Petrus bad op het dak van de schone, lichtende stad Joppe, op het zesde uur, vlak vóór de zondagswet van het negende uur. Wanneer de honderdvierenveertigduizend verzegeld zijn, zullen de omstandigheden van de crisis in de wereld Gods andere kinderen, die zich nog in Babylon bevinden, ertoe brengen licht te zoeken. Zij worden ertoe geleid Petrus te vinden op het dak van het huis in Joppe.

Petrus was ook in Caesarea Filippi in Mattheüs zestien. Caesarea Filippi aan de voet van de berg Hermon droeg dezelfde naam als Caesarea aan de zee, maar er bestond een duidelijk contrast, daar de ene stad op het land lag en de andere aan de zee. Christus' kruisiging op het derde uur en Zijn sterven op het negende duiden op een scherp onderscheid tussen leven en dood. Petrus op het derde en negende uur van Pinksteren duidt op een scherp onderscheid van de bovenzaal tot aan de tempel. Caesarea op het land of Caesarea aan de zee vertegenwoordigt het noodzakelijke

profetische contrast van het derde en negende uur, maar er is geen rechtstreekse verwijzing naar het derde uur toen Petrus in Caesarea Filippi was. Op het getuigenis van twee of drie wordt een zaak bevestigd, en met het derde en negende uur van het kruis en eveneens op de dag van Pinksteren worden beide uitbeeldingen voorgesteld door één persoon, hetzij Christus levend of in het graf, hetzij Petrus in de bovenzaal of in de tempel.

Het derde getuigenis van een derde en negende uur bij de twee Caesarea's wijst Petrus aan als de voornaamste figuur in beide gevallen, zoals Christus dat was aan het begin van het Pinksterseizoen en Petrus aan het einde van datzelfde seizoen. Het alfa-karakter van het derde uur is hetzelfde als het omega-karakter van het negende uur, en levert één getuigenis dat Caesarea Filippi het alfa van de twee Caesarea's is. Het tweede getuigenis is dat de naam van beide steden dezelfde is, zodat de naam van de hoofdfiguur en de naam van de stad dezelfde zijn. Een derde getuigenis is het contrast tussen land en zee. Toen Petrus te Caesarea Filippi was, was het het derde uur. Hier wordt de boodschap nog ernstiger.

Het is juist om twee steden met dezelfde naam met elkaar in verband te brengen, hetgeen wij doen, maar wij betrekken ook het derde en negende uur in de toepassing op grond van het getuigenis van Christus aan het kruis en van Petrus op Pinksteren. Door de drie lijnen samen te brengen—Christus' derde en negende uur, Petrus' derde en negende uur op Pinksteren—stellen wij het derde uur vast te Caesarea Filippi. Dezelfde profetische logica dient te worden toegepast op Cornelius in het negende uur, Petrus in het zesde uur en vervolgens Petrus te Caesarea Filippi in het derde uur.

Petrus is bij alle drie de wegmarkeringen aanwezig; Cornelius is bij het zesde en negende uur met Petrus, maar niet bij het derde in Caesarea Filippi. De lijn wordt samengebonden, want iedere stap is respectievelijk het derde, zesde en negende uur, van Caesarea Filippi via Joppe naar Caesarea Maritima. Beide Caesarea's hadden hun culturele wortels in zowel Griekenland als Rome, maar het onderscheidende kenmerk van Caesarea Filippi was de belichaming van afgelegen, mystiek heidendom, terwijl Caesarea aan zee een commercieel en bestuurlijk centrum was, waarin de Griekse cultuur met het Romeinse bestuur werd vermengd. Caesarea Filippi was een symbool van kerkpolitiek en Caesarea Maritima van staatkunde.

In de lijn van Caesarea naar Caesarea is Joppe de middelste stap van drie stappen. De drie stappen worden voorgesteld door het derde, zesde en negende uur. Caesarea aan de zee op het negende uur is de zondagswet, wanneer het evangelie tot de heidenen gaat. Drie uur eerder, op het zesde uur, is Petrus in Joppe, de heldere en stralende stad. Drie uur daarvoor is Petrus op het feest der Bazuinen in het derde uur. Caesarea naar Caesarea is de periode van de Middernachtsroep. Petrus vertegenwoordigt hen die de Middernachtsroep verkondigen vanaf het begin tot aan het einde, want Jezus brengt het begin altijd in overeenstemming met het einde. De Middernachtsroep begint wanneer de ezel wordt losgemaakt bij de wegmarkering van het feest der Bazuinen, waar Petrus de boodschap van Joël verkondigt.

Petrus bevindt zich bij de drietrapswegmarkering van het Feest der Bazuinen: de hemelvaart, gevolgd door het oordeel. Bij die wegmarkering in Mattheüs zestien wordt de kwestie opgeworpen

wie Christus was. De naam van Petrus wordt veranderd, en Christus verklaart dat Hij op deze Rots Zijn gemeente zal bouwen. De Rots waarop de tempel gebouwd is, is het fundament, en Petrus te Caesarea Filippi is de boodschap van de eerste engel, die de fundamentele boodschap is. Wanneer Petrus tot de volgende stap komt, te Joppe, vaart hij op, zoals Christus deed aan het einde van de veertig dagen van onderricht van aangezicht tot aangezicht. De hemelvaart is tevens een parallel van het kruis, de voornaamste banier van de heilsgeschiedenis; en het kruis is in twee delen verdeeld, met de twee misdadigers, het scheuren van het voorhangsel naar het Allerheiligste, en de duisternis en de uren.

En van het zesde uur af kwam er duisternis over het gehele land tot het negende uur. En omtrent het negende uur riep Jezus met luider stem: Eli, Eli, lama sabachthani? dat is te zeggen: Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten? Mattheüs 27:45, 46.

Te Joppe, op het zesde uur, bevindt Petrus zich op een profetisch scheidingspunt, tussen verlorenen en geredden, tussen licht en duisternis en tussen het begin en het einde van de Middernachtsroep. Die breuk benadrukt de overgang van de Laodiceaanse beweging van de honderdvierenveertigduizend naar de Filadelfische beweging van de honderdvierenveertigduizend. Zij markeert de volledige verwerping van de Laodiceaanse Zevende-dags Adventkerk. Die gesloten deur van het oordeel, voorgesteld door de Grote Verzoendag, komt vijf dagen vóór de pinkster-zondagswet. Dat oordeel wordt voorafgegaan door de hemelvaart, en daaraan voorafgaand door de bazuinboodschap. Die drie stappen vertegenwoordigen de wegmarkering waar het zegel van God wordt opgedrukt, en de boodschap van de Middernachtsroep door de triumferende kerk wordt verkondigd aan hen die door Cornelius worden voorgesteld.

Petrus verkondigt de boodschap op Pinksteren, en Pinksteren markeert het einde van de boodschap van de Middernachtsroep. Het is daarom uit profetische noodzaak dat Petrus ook de boodschap verkondigt aan het begin van de periode van de Middernachtsroep. Het begin beeldt altijd het einde uit. Petrus' boodschap van de Middernachtsroep wordt bekrachtigd wanneer de ezel van de islam wordt losgemaakt en de Verenigde Staten aanvalt, zoals hij dat opnieuw doet bij de zondagswet. Dat Petrus de boodschap verkondigt op het derde en negende uur van Pinksteren, duidt het begin en het einde van de Middernachtsroep aan.

In de lijn die wij beschouwen, beginnen de veertig dagen die eindigen bij Christus' hemelvaart, tevens de tien dagen in de opperzaal. Vijf dagen in die tien dagen markeert de Verzoendag dat de zonden van Israël zijn uitgewist en de gemeente zich gereed heeft gemaakt. Het was in het derde uur dat Petrus zich in de opperzaal bevond op Pinksteren. In het negende uur van de zondagswet verandert de boodschap van de middernachtsroep tot de luide roep.

De verkondiging van de boodschap van de Middernachtsroep door Petrus vindt plaats wanneer hij zich in het derde uur bevindt. Die boodschap wordt gemarkeerd door het feest der bazuinen, wanneer de ezel wordt losgelaten, en door Caesarea Filippi, en Caesarea Filippi is tevens Panium. Panium wordt voorgesteld in de verzen dertien tot en met vijftien van Daniël elf. Petrus identificeert niet alleen een islamitische aanval op de Verenigde Staten wanneer de ezel wordt losgelaten aan het begin van de verkondiging van de Middernachtsroep, maar Petrus bevindt zich

tegelijkertijd ook bij de slag van Panium die leidt tot de zondagswet. De slag van Panium is een parallelle gebeurtenis met de islamitische aanval op de Verenigde Staten.

Wij zullen deze zaken in het volgende artikel voortzetten.